

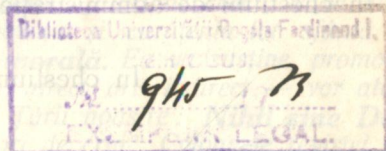

Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

CUPRINSUL:

Binecuvântarea Arhierească	Episcop Valeriu Traian
Cuvânt de program	Flori de erin
Hristos a înviat	***
Luna Maiu	Filotea Dumbrava
Dintr'un carnet	I. Agârbiceanu
Amintiri	Elena Dr. Aciu n. Fabian
Cerem ajutorul femeii	I. C. Cătuneanu
Virtutea, femeia și lumea	Dr. Irina Berinde
Salvarea omeniei	Iuliu Boțan
Florilor, înfloriți!	Păr. A. Micu
Rugăciune	Mihail Eminescu
Emanciparea femeii prin creștinism	Dr. Simeon Chișiu
Dans și dans	Prof. Ioan Vultur
Sursum corda!	George Rednic
Viața, roman	Sabin G. Truția
Lăudat să fie Isus	P. Teofil A. Bălibanu
Bibliografie: Papucii lui Mahmud	de Gala Galaction
Pagina Congreganistei:	
Flori de erin	Emil Bran
Ce-ar face Isus?	Florica Sabadâșiu
Scrisori: Dragă Cecilia	Părintele Sp.
Răspunsuri.	
Posta Redacției.	
Posta Administrației.	

No. 920—1932.

Binecuvântarea Arhierească.

Cu mare bucurie sufletească am luat știre despre laudabila Frăției Tale hotărâre, de a scoate o revistă religioasă-literară cu titlul „Flori de Crin”, cu menirea de a promova religiositatea și moralitatea credincioșilor Bisericii. Rugăm pe patroana acestei reviste, pe sf. Tereza de Pruncul Isus, să facă, ca și în urma acestei

SFÂNTĂ TEREZĂ,
roagă-te pentru noi!

reviste, să crească în inimile fiicelor neamului nostru multe flori de crin ale curăteniei și mulți trandafiri ai celei mai înflăcărate dragoste către Isus. Dorindu-ți mult spor, împărtășim Binecuvântarea Noastră Arhierească.

Oradea, 5 Aprilie 1932.

Episcop Valeriu Traian.

COLABORATORII:

Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Antoniu Bălibanu, Dr. Irina Berinde, Emil Bran, Dr. Nicolae Brînzeu, Vera Calangiu, I. C. Cătuneanu, Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Dr. Ioan Coltor, Augustin Cosma, P. Victor Dunca, Nicolae Fântânariu, Șerban Filon, Dr. Nicolae Flueraș, Gala Galaction, P. Ion Gârleanu, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil Lobontiu, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Neculăeș, Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, Sabin Paul, Dr. Ionel Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popa, Septimiu Popa, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadășiu, Ioan Tătăran, P. Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Truția, Ilie Vetîșan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.

Redactor:

P. Teofil A. Bălibanu.

Secretari de redacție:

**Emilia Ille,
Iuliu Boțan.**

Administrator:

Cornelia Petrișin.

ABONAMENTUL:	Pentru studenție	100 lei anual
	„ particulari	120 „ „
	„ instituții și societăți	200 „ „
	Abonament de încurajare	300 „ „

Primește un abonament gratuit pe un an

cine va câștiga trei abonamente de încurajare, ori patru abonamente pentru instituții, sau șapte pentru particulari, ori opt abonamente studențești. Abonamentele pot fi și mixte, dar să atingă suma de 800 lei. Abonamentul gratuit se câștigă numai după ce se trimite suma totală la administrația revistei.

În chestiuni de administrație (abonamente, etc.) vă rugăm să scrieți pe adresa *Doamnei Cornelia Petrișin, profesoară, Șimleul-Silvaniei.*

În chestiuni de redacție să vă adresați *Păr. Teofil A. Bălibanu.*

FLORI DE CRIN, revistă feminină, **Șimleul-Silvaniei.**

FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL:
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS!

Cuvânt — program.

Pornim la drum. Ne avântăm în necunoscut. Timizi, sfioși, dar cu convingerea că **trebuie** să începem lupta să întâmpinăm furtuna pe care o vor deslănțui asupra noastră dușmanii. Convingerea aceasta ne înflăcărează entuziasmul nostru tineresc și... prietenii ne vor ajuta.

Români-creștini, să ne trezim, căci două mari crize amenință lumea cu prăpăd: **criza morală și criza materială**. Având în vedere, că criza morală tinde să ne închidă calea spre Isus, că vrea să ne răpească până puțina credință ce ne-a mai rămas, și mai ales, că vrea să ne distrugă neamul prin „imoralitate”, nu vom șovăi clipă în a afirma, că cel mai mare pericol ce ne amenință este **criza morală**. Istoria ne prezintă exemple suficiente pentru a ne convinge, că și cele mai puternice popoare ale pământului, prin slăbirea credinței, au ajuns la apogeul imoralității și s'au prăbușit. O știu aceasta însă și dușmanii noștri; numai așa ne putem explica îndrăzneala cu care lucrează atât de sistematic, pe căi ascunse, la distrugerea indivizilor din cari se compune neamul nostru românesc. Și trebuie să știm, că dușmanii sunt mulți și puternici, că luptă cu mijloace infernale și că sunt de-o potrivă de periculoși pentru Biserică, Neam și Țară. Deci până nu e târziu, să ne strângem rândurile și să le punem față în față cu realitatea...

Curente subversive — sub forme moderniste — pătrund tot mai adânc în toate straturile societății. Și pacea trebuie să ne îngrijoreze și mai mult este, că au început a pune stăpânire formală chiar pe biata femeie omână, iar imoralitatea femeii se revarsă asupra întregii nații. Femeia este educatoarea (învățătoarea, profesoara, mama!) generației de azi și mâine! Și dacă ne gândim, că și tineretul feminin se găsește astăzi la o răsfăție... că în mijlocul atâtor tentații satanice se află complet desorientat, trebuie să ne punem pe gânduri, dar mai ales pe **lucru**, fiindcă avem o sfântă datorie de conștiință în fața lui Dumnezeu și în fața Neamului, să jertfim și ce, pentru a mântui de peire tineretul, femeia și Națiunea.

Astăzi presa de șantaj, cu romanele-i senzaționale, revistele-i frivole și obscene — ce-și răspândesc duhoarea răvitoare cu multă putere și efect — ziarele cu reconstruiri de crime nu sunt altceva decât un mijloc direct, ori indirect, de-a propaga marala filozofică (?), liberă, animalică, — **morală imorală** —. Cinematografele, teatrele, etc., s'au depărtat de Dumnezeu și de scopul lor: de-a fi un mijloc pentru educație bună, constructivă. Și când aproape tot ceea ce s'ar intitula „nou” și „modern” s'a pus în serviciul Satanei, ce ne mai rămâne decât a face o ultimă încercare — punându-ne toate eforturile — pentru a contrabalansa aceasta acțiune criminală?

„Armis arma opponenda!”

Spre a pune stavilă potopului de imoralitate, care ne amenință, va trebui să luptăm (cu disperare chiar!), dar cu arme corespunzătoare, pentru a readuce societatea **la Isus cel părăsit și isgonit**... Un rol puternic va avea aici femeia. Femeia, care ne-a legănat pe brațul său din cea mai fragedă vârstă, care ne-a învățat să îngănăm stăile silabe și cuvinte, care ne-a îngrijit, crescut și educat. Prin ea vom putea arăta calea spre cer tuturor fiilor lui Dumnezeu. Deci pe aceasta femeie va trebui s'o câștigăm întâi pentru Isus. — Amvonul de azi, ce poate să strălucă în toate ascunzișurile — dela „palat” până la „colibă” — este presa. — Ne trebuie o presă creștină, o presă care să propovăduiască pe Isus și să apere femeia de cloaca imoralității, o presă feminină, religioasă-literară, bazată pe principiile solide ale moralei creștine, **iată ceea ce ne lipsește**...

În urma multor meditații ne-am hotărât să scoatem, aici, în acest colț de țară, revista feminină „Flori de crin”. Lucru ideal, dar foarte greu în vremurile grele, bătute de criza cumplită ce ne sugrumă. Și totuși acum se impune preschimbăm cuvântul în faptă, căci cauza crizei materiale este criza morală în care zace sârmana omenire sortită la două ori la peire: trupească și sufletească. Revista noastră deci, va avea de scop primar: apărarea tineretului feminin — mai ales — de imoralitatea ucigașă, iar ca scop secundar: să-i dea nutremânt sufletească curat și să reducă la Isus societatea, prin presa și acțiunea creștină; se va năzui să dea nutremânt sufletească, în conformitate cu cerințele timpului, atât din domeniul religiei, cât și din al literaturii ba chiar din al filozofiei, științei, artei, etc., scut — bineînțeles — prin prisma purificatoare a moralei creștine; ea se va feri de tot ce ar putea contribui la slăbirea dragostei între frați; în special se va feri de **politică și confesionalism**. Deci revista „Flori de crin” nu se face politică de partid, ci numai una: **românească și creștinească**. Mai departe, „Flori de crin” se va năzui să sădească în inimi tinere adevărate flori de crin și să le păzească intactă nevinovăția și curătenia lor sfântă. În mare, „Flori de crin” nu va fi o revistă apologetică-dogmatică, ci **apologetică-morală**. Ea va susține, promova, apăra morală creștină și va lupta împotriva tuturor, cari — fățiș ori în ascuns, direct ori indirect — vor ataca figura morală adevărată: **morală lui Hristos**, și va vesti pretutindeni deviza Țării noastre: **Nihil sine Deo**.

Toți câți simțiri românește și creștinește, întindeți mâna de ajutor revistei „Flori de crin”. Coloanele revistei vor fi deschise pentru toți, cari vreau să muncească în această grădină creștină. Cari altfel nu puteți, faceți propagandă înălțați rugăciuni la Tronul ceresc — prin sf. Tereza, Patroana noastră — pentru revista:

„FLORI DE CRIN”.

Hristos a înviat!

Intreaga atmosferă înmiresmată de radierile primăverii este străbătută de ecourile sunetelor armonioase ale clopotelor, cari cu glasul lor metalic vestesc lumii întregi, că a treia zi după moartea Sa pe Cruce, a înviat din morți cea mai măreață, cea mai sublimă și cea mai nobilă figură a istoriei umane: Domnul nostru Isus Hristos, care într-o singură persoană a întrunit atât atribuțiile Divinității eterne, atotputernice, atotștiutoare, drepte, cu iubire față de creațiunile sale, etc., cât și calitățile omului dezinteresat, blând, muncitor și dornic de a promova Binele semenilor săi, chiar cu prețul jertfirei de sine.

Cu deosebită evlavie, străbătută de sentimentul bucuriei creștinești, omenirea serbează amintirea înălțătorului eveniment al Învierii Domnului.

E sărbătoarea sărbătorilor. O sărbătoare ce sintetizează o mulțime de simboluri în legătură cu trezirea forțelor de viață, cari pulsează în sânul universului.

Este simbolul triumfului vieții asupra morții, al victoriei eternității asupra clipei, al biruinței spiritului asupra mărginirii materiei, al puterii luminei asupra întunericului!

Este simbolul pur al trezirii spre viață puternică, neperitoare, a tuturor forțelor bune, pentru înfrângerea svârcolirilor nefaste ale agenților puterilor întunericului.

Este simbolul trezirii spre viață a naturii, care după amorțeala iernii, umple câmpurile de iarbă și de flori, pădurile de frunziș verde, iar ramurile verzi de paseri cântătoare.

Sărbătoarea Învierii Domnului este un izvor de viață, de energii neșarmurite, de la care se inspiră și se adapă toți adevărații creștini, toți cei pătrunși de sentimente nobile și altruiste și toți cei cuprinși de dorul unei munci neprecupețite, care trebuie să fie stimulată de izvor de energie vie, eternă, neperitoare, — de izvorul de energie al **credinței creștine!**

Hristos a înviat!

MELANCOLIE.

Prin ramurile viței ce-atârnă sub fereastră,
Mișcându-și mereu frunza în unda de răcoare,
Copila mea bolnavă privește visătoare,
Spre grădinița plină de liliicii 'n floare.

Icoana primăverii fixită cu miresme,
Își reflectează 'n tremur podoaba de verdeață,
Pe obraji-i pali; și-n suflet îi picură alene,
Nădejdea de mai bine și dorul de viață.

Copila mea bolnavă privește și ascultă,
Cu fruntea umezită în stropii de sudoare,
Cum zumzăiesc prin frunze albine lucrătoare
Și 'n cet, încet, amurgul începe să coboare.

SABIN.

Luna Maiu.

— Cât e de frumoasă luna Maiu...

Priviți numai cerul senin, pe care cu atâta blândeță se desfătează bătrânul soare, reîntinerit pare-că prin sosirea primăverii... Priviți-l, cu câtă vioiciune își arată fața veselă și își împrăstie în univers razele sale binefăcătoare... Ori priviți nourii ce uneori se arată — ici colea — pe cer, cât sunt de frumoși, când cu atâta iscusință ne zugrăvesc tot felul de figuri, pe cari noi încercăm a le descifra... Chiar noaptea, când ceriul e presărat cu mii și zeci de mii de stele, cari îți dau ocazia să contemplezi natura, să examinezi puterea ei și să te plimbi cu gândul prin cine știe câte alte lumi, cari — poate — vor mai fi în nesfârșitul spațiu cosmic... da, chiar noaptea cât e de frumoasă luna Maiu.

„Luna Maiu“.

Ce dulce sună!... Dulce ca glasul duios al priveghetorei, cași cântecul gingaș al ciocârliei, ca versul delicat al nenumăratelor păsărele, cari în cea mai perfectă armonie, execută cel mai reușit concert... Dulce, ca murmurul plăcut al izvoarelor limpezi, cari curg șoptitor prin iarba mătăsoasă a codrilor înverzii. Dulce, ca mireasma îmbătătoare, ce răspândesc pomii înfloriți, ca mierea albinelor pe care cu multă trudă o culeg, ca adierea vântului, ce în ondulații plăcute te atinge și te desmeardă lin, așa este de dulce și frumoasă luna Maiu.

Da, frumoasă este luna Maiu.

Frumoasă, ca o fecioară tânără, curată și neprihănită în timp de rugăciune... ca un suflet eroic după o învingere strălucită în luptă cu lumea ori satana...

Iată cum este luna Maiu!...

Iată pentruce au început creștinii de pretutindeni ca în aceasta lună să cinstească într'un chip deosebit pe Prea Curata Fecioara Maria...

Cerul cu astrele lui nenumărate, pământul cu livezile lui, codrii cu izvoarele, câmpiile cu florile, păsările cu glasul lor, totul îți vorbește de Creatorul preînțelept și atotputernic și totul — ca într'un templu uriaș — te îndeamnă la evlavie... la rugăciune...

Smerită în fața ta Maria, îmi plec genunchii și deodată cu miile de inimi ce se înalță către Tine din lăcașuri de închinare, îmi ridic și eu micile mele rugăciuni pentru poporul meu românesc. Du-le bună Maică, sus la Fiul Tău și-L roagă, să se milostivească spre acest popor greu încercat, ca scăpând din mijlocul furtunei, să se întoarcă din nou la bunul și blândul **Isus din Nazaret.**

Filotea Dumbrava.

DINTR'UN CARNET.

Pentru ziua de azi am o rugămintă către Dumneata, bădiță Vasilie: să nu ești din biserică, cum ți-e obiceiul, îndată după împărțitul anaforei, să mai rămâi puținel. Va slugi părintele un parastas pentru hodina sufletului roabei lui Dumnezeu Paraschiva.

Așa-mi vorbi în dimineața aceea de Duminică rudenia mea Ilarie, când eșirăm din curte în ulița largă, frumos măturată.

Mă oprii o clipă, nedumerit de numele acesta: Paraschiva. Nu-mi mai aduceam aminte cine să fie.

Ilarie îmi văzu întrebarea în ochi, zâmbi cu îngăduință, și zise:

— Rar o pomenesc, păcătosul de mine, nu-i mirare, că i-ai uitat numele. E nevastă-mea, bădiță Vasilie. Iată, așa suntem noi oamenii: în zilele, ba chiar în săptămânile și lunile dintâi după moartea celui apropiat, ne pare că-i sfârșitul lumii. Apoi ne pare că ne lipsește un braț, ori alt mădular folositor. Dar cu cât trec anii, rana se astupă, amintirea se îngroapă. O vreme, mai rămâne ca un fir subțir de păngeniiș, ce ne leagă de cel dus dincolo. Pe urmă, și acesta se rupe, se distramă în văzduh. Pe cel dus nu-l mai zărim decât arareori, ca într-o zare fumurie, ca și când chipul lui n'ar fi trăit decât în vis. Rare sunt clipele când izbucnește vie amintirea celui mort. Și atunci, ce facem? Plângem potolit, — și atât! Și odată vedeam în el jumătate din viața noastră.

Mergeam amândoi plecați înainte, legănându-ne pe picioarele bătrâne, pe ulița largă, luminată tare de soarele tiner al dimineții. Din când în când ne dădeau ziua bună, creștini îmbrăcați în port de sărbătoare, cari, mai sprinteni decât noi, grăbiau spre biserică din deal.

Câtă vreme îmi vorbi Ilarie, eu mă gândii la Paraschiva aceea pentru care se va slugi azi parastas. Imi aduceam acum aminte! Da, fusese nevasta lui Ilarie. Murise înainte cu vr'o treizeci de ani, lăsându-mi rudenia cu copiii abea răsăriți. Lui Ilarie rămas singur, nu-i fu jugul ușor. Fusese și bună și harnică, și frumoasă Paraschiva aceea. Da, mi-aduceam aminte.

— Să fie atâta vreme dela moartea ei, cât socotesc eu: treizeci de ani?

— Atâția sunt, bădiță Vasilie, mă mir că mai ții și Dumneata minte. Dacă ar fi să trăești, atât potop de ani, cu amintirea ălui dus vecinic în suflet, te-ar turti ca pe-o ciupercă. Avem noroc cu uitarea, bădițul meu: e un mare dar dat muritorilor de Cel vecinic! Hei! Ea se va hodini de mult acolo unde e! Tot hodină le dorim celor ce mor. Nu-i bine să-i plângem mult, nici să-i înviem mereu în gând pe cei ce au călătorit din lumea aceasta, pentru că, astfel le-am strica hodina.

Așa se spune...

Doamne, bădiță Vasilie, mult m'am gândit eu în cei treizeci de ani, ce poate fi pacea aceea pe care le-o dorim mereu celor răposați, și pentru care dăm pomeni și slujbe.

El oftă, își ridică pălăria lată, se scărpină o clipă în vârful capului, apoi, până la biserică nu mai suflă un cuvânt.

Eu mergeam încet, legănându-mă, tot mai copleșit de amintiri. Vedeam acum limpede pe Paraschiva aceea. Eu le fusesem naș la cununie.

Ea nu credea că vin să le fac cinstea, — un om cu atâta învățătură și avere — și se roșise ca un bujor, de mândrie și de bucurie, când mă văzu. Le făcui atunci cinste două juninci, și ei o năframă de mătasă vișinie. Cât se ținu de mândră la ospăț, alătura de atâția tineri, cari o cerură! Scumpă femeie! Și, iată, par'că-i un veac de-atunci, și Paraschiva o înflorire trecătoare de vis.

Am ascultat Liturghia cu evlavie, iar la parastas mi-am simțit și eu ochii umezi. Ilarie se ținu tare: privirile lui albastre deveniră nespuse de clare, privind undeva departe peste capul părintelui.

Cântările funebre mă impresionară cu adâncimea gândirii și a imaginilor ce cuprind. Par'că ar presăra domol peste suflet praf luminos de dincolo de moarte, par'că ar adia balsam minunat necunoscut pe pământ.

Pusei și eu mâna la ridicarea parastasului, luai, ca și Ilarie, o bucatică de anaforă stropită cu vin, și părăsii biserica pătruns de o simțire stranie: ca și când s'ar fi născut acum o legătură nouă între ființa mea și ceea ce e dincolo de pragul cel cumplit al morții.

Acasă, după ce îmbucărăm mai nimic, Ilarie mă întrebă:

Cum crezi dumneata, bădiță Vasilie, că va fi hodina de dincolo?

— Cum să fie? zic eu după un restimp de tăcere. Cine poate ști? S'a întors cineva de dincolo să ne spună? Poate adevărul e în rugăciunea Bisericii: „unde nu este nici întristare, nici suspinare, ci viață fără de sfârșit“.

Ehei! Aici e greutatea! Ce știm noi de ce întristare și suspinare poate fi vorba aici. Noi, cât trăim, ne întristăm și suferim pentru năcazurile lumii acesteia. Suntem supuși bolilor, sărăciei, nedreptăților, frigului și focului, dar toate acestea în lumea cealaltă nu vor mai fi, pentru că nu va mai fi trupul muritor și becisnic de care sunt legate toate aceste, răspunse pe gânduri Ilarie.

— Apoi da, chiar de aceea va fi dincolo odihnă și fericire vecinică, zic eu.

— Nu cred, bădiță Vasilie, oftă rudenia mea. Cele ce-s ale lumii acesteia aici rămân, ca o haină lăpădată, când am trecut pragul cel înalt. Hodina lor nu poate fi ca hodina noastră. Altfel, și mare lucru trebuie să fie hodina de dincolo. M'am gândit mult la asta, și iată unde m'am oprit, bădițul meu: Când ne rugăm pentru cei duși să le dea Dumnezeu odihnă, eu cred că ne rugăm să le dea Dumnezeu iertare. Asta e toată pacea lor în lumea cealaltă; iertarea și împăcarea cu cel Atotputernic. Și pentru asta am eu o pildă, tot din Scriptură...

— Care-i pilda?

— Vorba avutului din Evanghelie, care poftea dela părintele Avram să-l pună pe Lazar, cel sărac, să-și moaie degetul în apă, și venind la el în iad să-i atingă limba, să i-o răcorească. Când a înțeles că-i mare prăpastia și nu se poate, l-a rugat pe patriarh să-l trimită în lume la frații săi, să le spună cum să trăiască pentru a nu ajunge și ei la muncile de veci... Iată focul ce-i mistue pe cei din iad: au trăit fără de lege, și gândul ăsta îi chinue așa de cumplit, încât ar dori să nu mai ajungă și alții la acel chin. Iadul și lipsa de hodină e mustrarea gândului, bădiță Vasilie, văzând cei osândiți binele ce l-au pierdut.

Când nu mai e mustrare de gând, vine hodina pentru cei de dincolo. Numai așa scapă de întristare și suspinare. De aceea noi ne rugăm pentru iertarea celor morți, fiindcă numai iertați, cu conștiința împăcată, pot afla hodina vecinică, iertați fiind și împăcați cu Dumnezeu. Noi credem că putem grăbi milostenia Domnului și iertarea lui prin rugăciunile noastre pentru cei morți... Cu o vorbă, bădițul meu, eu cred că hodina de dincolo e iertarea lui Dumnezeu.

-- Poate să ai dreptate Ilarie, zic eu pe gânduri.

— Ba chiar cred, că am, bădiță Vasilie. Numai un lucru nu știm noi și nu pricepem: Cum poate fi Dumnezeu așa de bun, că pentru rugăciunile noastre, ale unor oameni păcătoși, Părintele cerească să ierte greșelile celor morți? Dar câte lucruri adevărate nu înțelegem noi!

I. Agârbiceanu.

AMINTIRI.

Inchinate memoriei scumpului meu Tată.

Intr'un colțișor modest din cununa superbă a uriașilor Carpați, la marginea satului Bărsana, unde murmurul râului Iza așterne pe mal basme din trecutul depărtat al bătrânului Maramureș și în depărtarea din față se înalță maiestos craiul veteran — Gutiu — întâlnim o *Poeniță* dăruită de natură cu podoabele cele mai alese. Acolo, zefirul în fiecare seară se oprește și freamătă o mult duioasă rugă.

Acolo, la poalele Codrului, dintre ramuri umbroase, ridicată de milostivirea inimelor pioase ale țăranilor trudiți — se înalță o *Cruce albă*; simbol al evlaviei și virtuților creștine, sentinelă a credinței și datinelor strămoșești, scump ostrov al amintirilor pioase, păstrate cu sfințenie din vremuri depărtate ale unei primăveri răsfățate.

Pe atunci, când în suflete se trezesc dorinți nelămurite, tresăriri de vise într'aurite și în inimi tainice daruri se înfiripă, în întreaga fire vibrează avânt, mișcare și din zări depărtate licăresc lumini ademenitoare, — acolo, adesea îmi aflam refugiu.

În zilele vacanței de vară mergeam pe'nse-rate, când zefirul gingaș înfrățindu-se cu umbrele din amurg i-a frânt tăria arșitei dogoritoare, încărcat cu miresmele florilor de munte, coboară sfios, lin, le depune la picioarele Dumnezeului răstignit și 'n întreaga *Poeniță* se răspândește un dulce parfum; — ca în templu fumul de tămâie, — pe când *Crucea*, în reflexul razelor din asfințit pareă învăluită într'o aureolă sfântă.

Scumpe imagini din vremi atât de depărtate!

Și dintre toate chipurile întipărite în inimă, alături de *Crucea Albă* se desprinde icoana iubitelui tovarăș din cărarea spre *Poeniță* zilnic măsurată; cea mai slăvită din cuvioasele figuri cari mi-au luminat copilăria, tinereța: un dascal bătrân, Părinte blajin, înțelept și bun. Atât de limpede îl văd; amintirea mi-l reflectează ca cel mai strălucit film.

Mă însoțea adâncit în gânduri, scrutând parca depărtările mari, mai mult ale vremii, de cât ale spațiului, mai mult ale viitorului, de cât ale trecutului, cum se inveda din șirul povestirilor, cari urmau acestei reverii. Când se învioră, când i se întunecă fața. Alteori se coloră ușor, se aprindea, ceace-mi prevestea, că din nou voi avea să înregistrez pilde înălțătoare, învățături înțelepte, povești scumpe, sau prețioase note istorice din trecutul pământului călcat de viteji descălecători, icoane de eroi și voievozi legendari, zugrăvite prin prisma dragostei lui infinite față de acest colț de țară mult încercat, dar unde fiecare pisc, biseri-

cuțe vechi, adâncul misterios al pădurilor cu fantasmă povestice, uriașele stânci cu „aspecte fioroase”, umbra codrului, cântăreții crângului, până și undele cristaline îți povestesc și ochilor și inimei.

Dascălul, cu înțelepciunea sa, poate tendentios și-a ales și locul, și timpul; el a știut, că în momente de emoții, vibrarea inimelor e mai vie, sufletele sunt mai accesibile, impresiile se fixează, se imprimă și nu se șterg, nu se uită.

Azi, după un lung șir de ani, cu aceeași dulce muzicalitate îmi vibrează în suflet cuvintele scumpe; învățăturile așternute în feerica *Poeniță* de la *Crucea Albă* mi-au fost tovarășe dragi, călăuze apărătoare, puteri tămăduitoare în lăncezeala desamăgirilor; în ceasuri de grea cumpănă puternic ajutor. S'au întipărit cu atâta tărie, că vremea n'a avut putere asupra lor, doar pentru dragostea cu care au fost transmise, sau energia tinereții, mediul încântător, scutit de accente tulburente... cine știe; cu cât trec anii, răsăr mai luminoase, mai bineînțelese. Imi este tot mai înverdat adevărul, că tainele sfintei *Provedințe* sunt nepătrunse. Sca-fandrul cutrieră adâncimile imense ale mărilor, pilotul străbate înălțimi neînchipuite ale stratosferei, radiografia apropie depărtări extreme; — misterul credinței trece toată mintea, dar inima-i mărturisește eternul adevăr așa cum cu infinită dragoste și inspirație apostolică ni le spunea mereu bunul Părinte.

Alteori rămânea tăcut... I-am pătruns taina și acestei tăceri; apăsă mut greul unui sbucium, al cărui izvor nu-l putui destăinui, numai suspine nearticulate lăsau să întrevăd nedumerirea lui de soartea Neamului său drag. Cu câtă grijă ascundea aceasta teamă; avea gândul luminos de a-i prezenta icoană cuceritoare Românului, zugrăvită de el adesea în culori vii de eroism, cinstite de Dzeu, dragoste de frați și desăvârșită Unire sufletească ce le sublinia deațăteori în fața tineretului, când cu nădejde sfântă și mare le punea în splendidă perspectivă viitorul ce va să vie, cum îl vedea prin prisma dorului său fierbinte, în visul lui de aur; și ne închinam icoanei fermecătoare, ca celor din altare: României libere, unite, mare, mândre. Așa a fost crezul Părinților și Moșilor noștri — și lacrimile și nădejdea lor.

Cu asemenea senzații ne apropiam de *Cruce*, pe când spunea: Privește-i fața iertătoare! Nu ne cere jertfe de chinuri, nu ne cere să purtăm cununi de spini, să urcăm calvare, pentru mântuirea noastră o singură lege ne impune: legea iubirii

dintre noi. Să ne răscumpărăm pe noi înșine prin învingerea patimilor, prin biruința egoismului, prin promovarea forțelor întru bine și adevăr.

Apoi — — îl văd în clipa sosirii — — cum îl privea dulcele Isus de pe cruce blând, iertător, părea că-și răvarsă asupra lui toată dragostea și îndurarea. Inghenunchind cu smerenie își înalță fruntea brăzdată de ani și de zbucium și de muncă; în ochii lui albaștri se reoglindă pietate intensă, credință vie, pe când își rostea ruga îndatinată:

... „Spălămă-vei și mai vârtos de cât neama mă voui albi...”

... Spirit drept înnoiește întru cele din lăuntru ale mele

... Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale
Și cu spirit domnitor mă întărește...” etc.

Eră în timbrul glasului o muzicalitate dulce, aceea coloratură a dragostei sfinte, a evlaviei profunde, ce înduioșază, inspiră și înalță.

Inviorată de respirarea ozonului îmbălsămat, fascinată de revărsarea luminii purpurie, răpită de privirea iertătoare a dulcelui Isus de pe Răstignire, în aceasta atmosferă de liniște sfântă... sentimentul ce mă nstăpâneă nu eră emoție, nu eră evlavie, nici înduioșare — eră o cerească fermecare.

În acest loc de pace divină, sufletul se avântă în sacru elan, gândul pare mai luminos, dorul binelui mai aprins, ruga este mai ferbinte și în inimă năvalnic izbucnesc puternice accente de evlavie, de dragoste divină.

Cum ne terminasem ruga, ne așezasem pe covorul de iarbă. Cu privirea pătrunzătoare scrută lung, par'că ar fi voit să destăinuiească și firul gândurilor și accentele inimei, pe când spunea: iată raiul pe pământ! Îi simți fericirea cerească?! De unde?... Prin ce putere te-ai înstăpănit?... Din pornirile inimei, curate, frumoase, ingerești. Vezi draga Moșului: Unica, indispensabila condițiune a fericirii. Îi seamănă — cred — acelei fericiri, pe care o gustă creștinul, dreptul, când schinteia divină se desbară de cătușele pământesti, își ia zborul spre vecinicul focar al virtuților, spre izvorul său, să între „întru împărăția bucuriei Domnului”. Vraja, fericirea ce se reoglinda din ochii tăi, răsărită din îndemnuri curate, o apropiie numai; îi seamănă ca o palidă licărire focului ce se aprinde cu dimensiunea flăcărilor orbitoare. Cu cât vor fi mai bogate comorile de virtuți, cu atât mai splendid îți va străluci fericirea cerească în ceasul despărțirii. Să nu te temi, să nu gândești niciodată cu cutremur la aceste clipe. Slăbiciunea omească le-a dat din obicinuiță un timbru sinistru. Adu-ți aminte de emoția cerească, când din toată inima vorbești cu Creatorul tău și privește în fața lor cu așteptarea fericirii.

Cine-și înalță inima spre cer cu credință fermă, niciodată nu este singur, nu-i timid, nu-i orfan, nu-i fără consolare și nu este slab.

Adevăratele abstracțiuni ale credinței nu le vei avea din concluziile filozofiei, ale gândirii. Adevăratele de credință ți le va mărturisii inima. În clipe de emoții crești, sau în ceasuri de grea cumpănă inima îți va proiecta strălucite demonstrații — grația de sus ți le va lumina.

În inimi sunt tipărite adevărurile eterne și chiar și cele mai sacre legi, tot în inimi sunt scrise: legea iubirii de Dzeu și a iubirii de aproapele. Cine le modifică după bunul plac, cum firea, egoismul o cere, se va izbi la proximal pas de neputință și chiar de catastrofe.

Cele mai prețioase principii, călăuze, nu se scot din cărți, nici nu pot fi simple imitații ale talentelor mari — ca orice măiestrie — ci ele trebuie să răsără ca florile de crin din grăunciorul ei; razele soarelui, roaua cristalină le alimentează, numai să crească, să se desvolte. Privește-ți în inimă! Vei găsi multe grăuncioare, scumpe perle, nobilă sămânță sădită de Dzeu, — care l'a creat pe om după chipul și asemănarea Sa; — ele răsar în inimă și prin tainice șoapte ale conștiinței îți vor vesti trezirea. Îngrijește-le! Din izvoare cu apă vie le alimentează, adăpostește-le la umbra credinței, ferește-le de focul dogorător al patimei. Apără-le cu prudența ta, cu spiritul tău — și Moșul în rugă pioase va cere grația ocrotitoare de Sus.

Înainte ochilor tăi sufletești să ai pururea icoana dulce, cuceritoare a *floarei de crin*... dar să nu uiți, cât de mult îi detrage din farmecul frumuseții și cea mai mică pată de praf.

Și când vor trece anii și cărările vieții te vor aduce pe aceasta cărare la acest Crucifix, îndreptă-ți privirea spre fața Mântuitorului, prezintă-i florile inimei tale și-l întreabă: Isuse preadulce, cum îți plac?

Aș vrea să-ți răspundă: Imi place de Tine!

Au trecut lungi decenii încărcate cu zile și mai senine și mai grele. Pornită din depărtări, o puternică nostalgie mă duce pe acelaș drum la *Crucea din Poeniță*. Cu setea dorului de înălțare sufletească, ca peregrinii la locuri sfinte, urmez cărarea bătută de atâteaori, singură, în tăcere.

Acelaș asfințit. Pe creasta dealurilor aceeași lumină purpurie și iată că sosește și gingașul zefir; el a rămas credincios; acelaș drum îl străbate, aceleași taine le poartă tuturor, cari îi înțeleg șoaptele-i duioase. Cu freamăt dulce, cu adieri calde vine grăbit; a întârziat, căci multe flori îl ademenesc pe cărări, dar nu se lasă înălțuit pribeagul drag, muncitorii din câmp cu pieptul ars îl oftează și este mult îndurător... și-i place să răscolească amintiri, să înduioșeze inimi. Roua de pe arbuști i-au furat o razele înfocate și dornic de strălucirea lor, le stoarce din ochi înduioșări de vraja amintirilor ce ți le înșiră tendențios; îți apropiie imagini scumpe, tot mai luminoase, ca o dulce radiografie din depărtarea vremii, se strecoară șoapte mângâioase, se ridică în accente tot mai sonore, căci atât de sfinte erau pe atunci, când sufletul le-a absorbit cu zorul tinereții.

Inima tresare! Unde-i scumpul Tovarăș de odinioară?! Sufletul duios își cheamă Arbitrul să-i facă socoteala, să-i ajute a desprinde din mirajul caleidoscopului icoane vrednice din cari trec năvalnic răscolite de puterea amintirii. Un complex de durere și înălțare se contopesc armonios în ruga ferbinte, pe când privirea duios se ndreaptă spre chipul Mântuitorului luminat de razele asfințitului...

Aceeași lumină feerică, divină aureolă; însă discul de aur din fruntea Craiului veteran

își reflectă razele și spre biserica din deal, să-nvăluie în strălucire o cruce de marmoră neagră.

După o pioasă rugă îmi ridic privirea de la țărina rece spre plaiurile infinitului ceresc, unde-și viețuiesc raiul binemeritat sufletele mari „în fericirea dragostei și a păcii vecinice.” Un gând luminător îmi ușurează povara regretului după vremile trecute; dulcele Isus, celce a întrupat iubirea pe pământ, ne-a și răscumpărat, a învins moartea cu

Invierea Sa „cu moarte pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le...”

Ca dela izvorul tămăduirii plec întărită spre crucea de marmoră din cîntirim, să-i depun cununa din cele mai scumpe și sacre floricele ale inimii, de evlavie și pietate; să-l rog pe Mântuitorul lumii, să o adauge către cununa cu care l'a încoronat de-adreapta Tatălui.

Elena Dr. Aciu n. Fabian.

CEREM AJUTORUL FEMEII

Ingrijiiți-vă de educația femeii și veți asigura viitorul nației. Iată un adevăr străvechi, rezultând din experiența socială cu mult înainte de vestita Cornelia, mama Grachilor, până în zilele noastre.

La răspântia în care ne-am dus împrejurările postbelice cu orizonturi amăgitoare, cu crize grave de disciplină morală și cu sală în necunoscut, întrebarea firească se pune: care să fie educația femeii într-o lume, ce se depărtează, se deosebește atât de sgomotos de cea veche?

Să nu ne lăsăm înșelați de aparențe. Valurile noutății vor trece, spuma se va spulbera; fondul cel vechiu trebuie conservat, pentru-că experiența veacurilor ne învață, că acele valori sufletești, cari au rezistat intemperiilor, rătăcirilor și crizelor, au contribuit la progresul civilizației permanente. Aceste valori trebuie să fie păstrate ca un depozit sacru în tezaurul sufletului feminin spre binele propriu, al familiei și al nației românești.

Nația noastră, din vremuri străbune una și aceeași, peste care granițe politice au figurat numai la suprafață, fără a atinge adâncă-i structură etnică, a dăinuit și a rezistat prin pornirea ei conservatoare de a ține la cea ce a apucat: în datini, în credință, în spiritul de ordine și de respect al bunului vecin. Cu acest solid substrat sufletească ne-a trăit neamul, înfruntând greutățile trecutului și rămânând pe aceeași nesdruncinată temelie ne vom croi un loc de frunte în viitor.

Datina, credința, spiritul de ordine și respectul proprietății trebuie să rămână izvoarele puterii noastre de propășire. Ele nu trebuie lăsate să sece la suflarea otrăvitoare a pornirilor pătimase spre înoiri cu ori-ce preț. Paza lor în sânul familiei și al societății revine în bună parte și femeii ca soție, ca mamă și ca element tot mai activ în viața socială.

În sensul aprecierii, păstrării și cultivării acestor bunuri trebuie făcută educația, arătându-se sistematic și insistent de unde pot porni atacuri spre a dărâma fortul rezistenței noastre sufletești în care nația și-a găsit refugiul său sigur în timp de două mii de ani.

Trebue arătat, că loviturile pornesc piezis, perfid și în ascuns dela acea societate secretă, care și-a luat drept țintă să dărâme sediul ordinii materiale adică tronul, și sediul ordinii morale ce este Biserica. Pe aceste două forțe se reazămă societatea organizată în stat. În ele lovește Francmasoneria.

În vremuri liniștite, nu direct; ci pregătește din umbră spiritele semănând tot ce este negațiunea moralei creștine și a credinței strămoșești: deci moartea Bisericii cu toate dezastrele, cu toate cruzimile și sălbătăciile ce constatăm în Rusia sovietică, unde se aplică doctrina francmasonică.

În vremuri tulburi, Francmasoneria iese din ungherele infame ale conspirației la lumina zilei, trimite gloatele fanatizate la jaf și vărsare de sânge spre a zdrobi și Tronul, după-ce a nimicit în suflete ori-ce spirit creștin, ori-ce urmă din suflul divin al Evangheliei.

Pregătirea perfidă, cu ținta distrugerii uneltită în timpuri încă liniștite, trebuie zădărnicită prin atitudinea fermă a omului luminat, care a pătruns planurile diabolice ale Francmasoneriei. În această luptă contra Francmasoneriei, dușmană neîmpăcată a națiilor creștine cu organizația lor monarhică, cerem ajutorul femeii române, având obligația morală să se arate conștientă de rolul ei educativ și național; și îi amintim, că puterea nației se irosește și pierde când femeia, cedând ispitelor de tot felul, pierde din vedere icoana permanentă a Patriei, pentru nemernice satisfacții egoiste de durată unei clipe.

I. C. Cătuneanu.

VIRTUTEA, FEMEIA ȘI LUMEA

Aceștia sunt cei trei factori, a căror conlucrare ar transforma viața noastră lipsită de avânt, neroditoare, asemănătoare cu a sclavilor chinuiți, într-o viață condusă de idealuri, într-o viață de om liber, într-o viață, care nu decurge fără de a adăoga cel puțin un fir de nisip la clădirea gigantică a palatului civilizației și al culturei. Construirea acestei clădiri a fost începută de oamenii altor vremuri, cari au fost mai buni decât noi, pentru-că s'au putut ridica de-asupra intereselor proprii și s'au gândit și la noi, urmașii lor nedemni. Ei au așezat temelia clădirii și în parte i-au ridicat zidurile, lăsându-ne nouă sarcina terminării

lor și aceea a acoperirii palatului întreg. Însă noi nu am continuat edificarea și astfel, clădirea rămânând neacoperită și expusă furtunilor și vicisitudinilor timpurilor, astăzi este amenințată de prăbușire. Noi, sclavii egoismului nostru și ai prejudecăților lumii, nu ne-am gândit la acea muncă, care nu ne-ar aduce foloase imediate și nu ne-ar atrage aprecierea lumii. Și astfel, neavând aripi, ca să ne ridicăm la ele, lăsăm idealurile în lumea lor eterică și pleoscând în apele tulburi ale domeniului accesibilului, nu observăm, că acesta numai se joacă cu noi, și ne amăgește ca imaginea himerică a unei *fata morgana* și răzându-ne

în față, dispăre atunci, când credem, că l-am atins.

Omul de astăzi este o fiară pasivă, adeseori flămândă și nervoasă. Dacă e hrănită și calmă, nu face nici rău, nici bine, însă în stare flămândă și nervoasă, e capabilă să distrugă tot ce se numește morală și cultură. E o ființă pasivă, lipsită de inițiativă, o ființă, a cărei viață este constituită de complexul proceselor biologice și chimice, și care nu-și părăsește pasivitatea sub impulsul necesității interne de a acționa, ci numai foamea și nervositatea ei o îndeamnă, ca să facă mișcări când cu siguranța instictivă a animalului răpitor, când acele mișcări necoordonate și nesigure, cari caracterizează crizele nervoase. Și fiindcă activitatea voluntară e caracterizată prin cunoașterea scopului, selecționarea mijloacelor și executarea faptului voit, nici acțiunile cari izvoresc din instinctul de foame, — fie aceasta ori care formă a foamei, — nici acele, cari au izvorul lor în nervii noștri slabi, nu depășesc pasivitatea.

Și pentru ca să se schimbe viața noastră, trebuie să ne schimbăm noi, cari o trăim. Fiară din noi trebuie îmblânzită și transformată în ființă cu adevărat umană. Și îmblânzitoarea noastră va fi femeia. Care femeie? Femeia stăpânită și condusă de virtute. Nu femeia „fatală”, care subjugând intelectul și voința bărbatului, și momindu-l cu mirajul fericirii, îl împinge în disperare, în crimă sau în sinucidere, ci aceea femeie, care neobservată, într'un colț liniștit, muncește pentru familia ei, răspândind în jurul ei razele binefăcătoare ale credinței, ale iubirii și ale sănătății sufletești și corporale, ea însăși rămânând un focar ascuns, care nu poate fi descoperit, decât numai depe urma radierilor lui: Unde palpită credință și iubire adevărată, unde bărbații sunt muncitori și drepti, unde găsim o cugetare mai superioară, o manifestare a umanității, — atât de rară în timpul nostru, — acolo trebuie să fie o mamă, o soție sau o soră bună.

Insă pentru-ca femeia să poată exercita influența binefăcătoare, care constituie misiunea ei, trebuie, ca ea să fie pătrunsă de moralitatea cea mai înaltă, să aibă acele virtuți, prin cari se ridică de asupra egoismului și a senzualității, deasupra defectelor, cari trădează legătura ființei noastre cu pământul. Creatorul a insuflat scânteia divină unei figuri făcute din lut; figura s'a însuflețit, a început să trăiască, însă deodată cu viața s'a început și răsvrătirea ei în contra principiului însuflețitor, contra spiritului. Și lupta aceasta interminabilă între suflet și trup se dă dela începuturile vieții omenesti și se va da până ce va exista omenire pe pământ. Nu putem nega realitatea acestei lupte, pentru că o simțim în noi. Femeia, care vrea într'adevăr să exercite influența ei binefăcătoare asupra celor cari trăiesc în jurul ei, trebuie, ca în lupta eternă dintre trup și suflet, să ducă la învingere sufletul, prin înfrângerea egoismului și a senzualității ei și prin triumful virtuților.

Virtuțile sunt armele, prin cari sufletul câștigă isbânda în luptele cu trupul. Dumnezeu ne-a creat din două principii contrare, antagoniste. Pentru realizarea ideilor sale, sufletul are de mijloc prețios corpul, căruia, în limitele stabilite de normele de viață, trebuie să-i satisfacem cerințele

indispensabile unei funcționări armonice, — servitorii nehrăniți nu lucrează, sau te părăsesc în toilul muncii, — însă ar putea fi numit laș acel om, care îngăduie, ca în casa lui să stăpânească servitorii. Tot astfel, este o lașitate din partea noastră, dacă permitem, ca corpul, — care este un instrument excelent, dar numai un instrument — să domnească asupra personalității și individualității noastre. Pianul nu poate fi mai valoros, decât artistul care concertează la el. Femeia, opunând fiecărei răsvrătiri a corpului o virtute, face un act de apărare. Se apără pe sine de o stăpânire nedemnă și în acelaș timp, apără întreaga societate.

Ajungem acum la al treilea factor, care trebuie schimbat, pentru ca să se schimbe și viața noastră: la societate, la lume. Lumei îi place femeia, însă femeia fără virtute, femeia frivolă, în care predomină înclinările senzuale. Dar lumea trebuie să fie cucerită de femeia virtuoasă. Cum va isbuti, să o facă aceasta? Numai atunci, dacă o influențează chiar în notele ei cele mai caracteristice, cari sunt aceleași, cași ale persoanelor, cari o alcătuiesc. Pasivitatea, foamea și nervositatea, iată cei trei monștri, cari caracterizează lumea de astăzi. Activitatea, caritatea și calmul, vor fi acele mijloace, prin cari femeia virtuoasă va schimba înfățișarea lumii.

Exemplul ei de activitate va face pe cei din jurul ei, ca și ei să trăiască o viață activă, căci nu există om, care să poată rezista unui exemplu consecvent și perseverent. În familiile, în cari mama e harnică, muncitoare și conștientă, acolo și copiii vor fi diligenți și conștiențioși. Nici soțul nu va rămânea mai prejos, pentru că îi va fi rușine ca soția lui să suporte toate greutățile, grijile și oboselile vieții. În familiile, în cari se găsește o femeie activă, membrii familiei vor ști, că munca trebuie să fie nu numai un mijloc pentru câștigarea pâinei de toate zilele, ci și un mijloc pentru educarea voinței și a intelectului, pentru dezvoltarea conștiinței cu toți, cari muncesc și pentru dezvoltarea sentimentului de credință în Dumnezeu și a celui de încredere în munca proprie. Ei vor ști să lucreze și atunci, când au tot ce le trebuie și vor fi capabili să muncească liniștit și bine. În munca lor nu va fi nimic din graba omului flămând, nici din pierderea de vreme, fără scop bine determinat, a omului nervos. Munca lor va fi rodnică, plăcută și sugestivă; va insufla și privitorilor activitate. Și dacă s'ar găsi destul de multe femei active, poporul nostru și omenirea întreagă ar fi salvată din ghiarele pasivității, care înăbușe energiile.

Caritatea femeii virtuoză va lupta în contra mizeriei și foamei generale, în care se sbate astăzi masa oamenilor. Căci cea mai mare parte a omenirii trăiește azi în mizerie și câțiva indivizi înconștienți se folosesc de această stare nenorocită. Iarăși femeia este chemată, ca să ușureze suferințele săracilor. Intru cât îi permit mijloacele materiale, ea însăși va da ajutor acelora; pe flămânzi îi va hrăni, iar bolnavilor le va da îngrijire. Insă ea va determina și pe alții, mai bine situați materialmente decât ea, ca să ajute pe cei ce sunt în mizerie. Și aici poate face foarte mult o femeie miloasă. În asemenea cazuri, ea va întrebuița toată elocvența ei, gândindu-se la acea, că fie-care

cuvânt al ei șterge o lacrimă de pe fața unui nenorocit. Dar femeia poate împiedica și nedreptățile ce se săvârșesc față de gloata cea necăjită. Și aici poate recolta frumoase isbânzi tactul femeii. Eu cred, că dacă toți capitaliștii, toți bancherii și marii fabricanți ar avea o mamă, o soție, o soră sau o fiică milostivă, și a cărei atenție nu ar evita nici pe aceia, cari trăiesc în mizerie, departe de ori ce plăcere a vieții, — precum dacă fie care demnitar, căruia i-s'a încredințat paza banului public, ar avea alături de dânsul o femeie bună și cinstită. — atunci ar fi deja rezolvită problema crizei economice mondiale și problema șomajului.

Însă femeia virtuoasă trebuie să fie și un izvor de seninătate și de calmitate. În lumea aceasta nervoasă, ea trebuie să fie liniștită, stăpâna nervilor ei, și atunci, toți, cari vin în casa ei, vor fi puși la adăpost de extremele sentimen-

tales. Seninătatea ei va rezulta din conștiința liniștită, că și-a făcut datoria, din stăpânirea de sine și din încrederea într'un viitor mai bun. O asemenea femeie poate calma o duzină de persoane infuriate, poate să împiedice ori ce crimă. Femeia este cea mai mare binefacere pe care cerul a putut-o dăruia pământului atât de sărac în bucurii adevărate.

Femeia, virtutea și lumea! Dacă acești trei factori ar vorbi aceeași limbă, dacă femeia ar înțelege sfaturile virtuții și dacă lumea ar înțelege sfaturile femeii virtuoză, atunci nu ar mai exista păcat și ură, sărăcie și neliniște, ci, atunci, uniți cu toții într'o activitate însuflețită, am termina cu bine palatul umanității și al culturii și am putea mulțumi Domnului, că ne-a dăruit un nespus de prețios dar: *viața*.

Dr. Irina Berinde.

FLORILOR, ÎNFLORIȚI! Abonatelor revistei „Flori de Crin“

„Florilor, înfloriți cași crinul... dați parfumul vostru...” așa vorbește despre Voi Sf. Spirit în Sacra Biblie.

A înflori... pentru o floare, înseamnă a-și desvolta frumseța și a-și răspândi parfumul ei.

A înflori... pentru o fată înseamnă a-și desvolta frumseța spiritului prin credință și a inimei prin o iubire electivă și o veșnică încredere în ajutorul Bunului Isus.

A înflori... pentru o fată înseamnă a-și răspândi parfumul *apostolatului* său de creștină activă, realizând „iradierea” și difuziunea unui creștinism „practicant” și trăit pe deplin.

„O femeie bună valorează cât 12 apostoli pentru a predica, chiar pe acoperișul caselor” spunea un preot zelos și indiscret!

Voi, cu ochii inimii, ațintiți-vă la Sf. Familie din Nazaret (cum ne sfătuiește sf. Tereza de Pruncul Isus) mângâiați pe părinți și pe cei triști, ajutați pe cei săraci, luminați pe toți cu cărți, reviste sau ziare bune și mai ales, prin faptele voastre. Fiți ca niște ingeri păzitori în jurul vostru. Fiți mândria țării și stâlpul vetrei familiare prin apărarea credinței, restaurarea moravurilor, și sanarea ideilor. Precum e fapta, așa va fi răsplată!

Vremurile sunt grele: unde lipsește spiritul creștin, dispare și *simțul* familiei, al prieteniei sincere și al iubirii nobile, chiar dispare și rassa și conștiința obștească.

Or, — vai de cine o știe! — Conștiința întrece știința... cu mult! Să-o tâlcuiți împrejurul vostru și mai ales să-o dovediti printr'o purtare exemplară.

Practicați și impuneți respect față de Dumnezeu, de aproapele și de sulele.

În grădina Bunului Isus (și a Maicii Domnului, căci o legendă veche așa numește țările românești) în tovarășia Pr. Fec. Maria, înfloriți cât de iute și aduceți roade multe, crescând în practicarea virtuților creștinești, prin primirea sfințelor Sacramente. Numai așa Veți purta lupta

vieții. Dacă sf. Euharistie e *hrana* oricărui suflet creștin, cu atât mai vădit este și va fi — pentru voi, fire plătând, flori gingașe — roua dimineții, lumina, tăria și fericirea voastră.

Trei sunt florile frumoase ce 'ncunună tinereța: „curăția nepătată, umilinta și blândeța”. Pentru dobândirea lor ne trebuie prezența lui Isus. Euharisticul în sulele noastre.

Feriți-vă nu numai de păcatul de moarte, ci și de yisuri goale și de fleacuri fără rost. Fiți *vesele* fără risipirea sufletului vostru, *active* fără surmenaj și fără indiscreție sgomotoasă, *mieloase* și răbdătoare până la eroismul sfinților.

Florilor, înfloriți; purificați atmosfera noastră inficiată și înăbușitoare; înălțați inimile descurajate; înfrumusețați fiecare colț de țară și de casă; luminați și rușinați totodată întunericul sau bezna mortală a materialismului egoist și brutal, regenerați fiecare parohie, fiecare sat, fiecare oraș, fiecare familie. *Sămânați* bucurie, încredere, virtute, pietate, și voie bună. Cu siguranță așa veți culege fericirea nu numai în cer, ci și pe pământ.

Înainte! Tot mai sus!

„Cu blândul Isus să ne binecuvinteze Fecioara de Sus.”

Păr. A. Micu.

ADEVĂRURI.

(Proverbe).

Crede în Dumnezeu și atunci nu vei fi niciodată singur.

Ori ce faci, fă cu înțelepciune și privește întâiu sfârșitul.

Ferește-mă Doamne de prieteni, căci de dușmani mă știu feri.

Prietenul bun este acela, care te sfătuiește la bine, iar nu care îți laudă nebuniile.

Prietenul bun la nevoie se cunoaște.

Salvarea omeniei.

MOTTO: Cериul și pământul vor trece, iară cuvintele mele nu vor trece.

MATEIU, CAP. 24, VERS. 35

Evoluția istorică a neamului omenesc se află la o răspântie, la care i se deschid două căi, diametral opuse: calea *Binelui* și calea *Răului*.

Persistarea pe calea Binelui înseamnă pentru omenire promovarea tuturor tendințelor spre culmile Idealului, spre fericire, spre mântuire și spre dezvoltare, pentru atingerea nivelului posibil al unei perfecțiuni morale, ale cărei raze binefăcătoare să se reverse și asupra activităților omenesti din alte domenii decât cel moral: politic, economic, social.

Iar urmarea tentațiilor inspirate de agenții Satanei ar provoca, în virtutea legii acțiunii și reacțiunii, deslănțuirea asupra omenirii a tuturor năcazurilor, nenorocirilor și relelor, societatea omenescă întâmpinând în acest caz la fie-care pas piedici și tulburări insurmontabile în calea ei spre dezvoltare, până ce biata omenire, copleșită de greutatea mizeriilor pe cari singură și le-a pornit împotriva sa, va expira într-o supremă și dureroasă convulsie a forțelor tenebre. Ori cât de grandioase și de monumentale ar fi cuceririle, în cari ar culmina progresul uman în domeniul tehnicii și al științelor pozitive, înlăturarea principiilor religioase-morale din pleiada factorilor civilizației și ai culturii umane, ar atrage după sine sleirea forțelor creatoare și secătuirea izvoarelor inspirației spirituale.

Ruperea legăturilor omenirii cu Dumnezeu, stărpirea din suflete a sentimentului religios, ar fi o operațiune cu consecințe mortale, analoagă ruperei legăturii dintre tulpina unui arbore și rădăcina lui: tulpina, tăiată de rădăcină, va mai putea supraviețui cât-va timp, prin mijloace artificiale, însă lipsa legăturii cu rădăcinile se va traduce prin ofilirea frunzelor și florilor, prin uscarea, prin moartea arborelui.

Rupeți pe om de Dumnezeu: omul va mai supraviețui acestei ruperi dureroase, însă viața lui va fi o viață moartă, o agonie dureroasă, străbătută de nostalgia supremului izvor de viață.

Un torent de apă întâlnind în calea sa un obstacol, un zăgaz, caută să întrecă aceasta piedecă, după ce apele au crescut la înălțimea zăgazului. Se întâmplă însă adesea, că apele, în goana trecerii zăgazurilor, se resfiră în mai multe părți: o coloană de apă, trecând zăgazul, va urma vechea, adevărata matcă, pe când celelalte brațe ale cursului de apă vor urma căi greșite, vor inunda terenuri streine, însă negăsindu-și adevărata lor cale, vor rătăci neliniștite și turburate pe meleaguri necunoscute, peste stânci abrupte și pe sub umbrele copacilor seculari, până ce, în luminișul unei văi scăldate de razele soarelui, apele rătăcite iarăși se vor întâlni cu adevăratul fluviu, ce curge în vechea matcă, și împreunându-se cu el, apele rătăcite și apa credincioasă vechiului curs, contopindu-se într-un singur fluviu, își vor continua calea lor

într'un singur curs de apă, maiestos și lin, oglindind în luciul lor unduitor azurul boltei nesfârșite, infinitul depărtărilor albastre...

Asemenea unui torent de apă, care pierzându-și matca sa adevărată, rătăcește pe meleaguri streine, — azi, par-că și omenirea, sau o parte a omenirii, a apucat-o pe căi rătăcite, greșite, periculoase. Egoismul, ura, lăcomia, vanitatea, prostia, îngâmfarea, invidia, bestialitatea, întreaga gamă a pasiunilor și a instinctelor josnice și degradante, întregul arsenal al artileriei Infernului, au îndemnat omenirea să apuce pe calea cea greșită. Și omenirea încă nu a fost destul de pregătită, destul de dotată sufletește și moralicește, ca să învingă acest obstacol ridicat de forțele tenebre. Omenirea încă nu a atins apogeul educației sale morale. Din acest punct de vedere, încă se află în faza copilăriei. Și omenirea a dibuit, căzând din greșală în greșală. Și consecințele acestor greșeli noi le vedem, noi le simțim azi, ridicând în fața noastră un spectacol hidos, apocaliptic. Scenele, cari se perindă în acest spectacol, sunt extrem de dureroase, sunt de un dramatism intransigent.

Pe globul nostru își tânjesec azi viața zeci de milioane de suflete, zeci de milioane de brațe muncitoare, cari nu au ce munci, irosindu-se astfel energii nesfârșite. Există zeci de milioane de muncitori, manuali și intelectuali, pentru cari asigurarea traiului zilnic este o problemă de nesoluționat. Muncitori, femei, copii, aceste ființe neîmovate — rabdă foame, trăiesc în locuințe mizerabile, în condiții morale vecine cu pierderea sufletească.

Sunt legiuni de ființe dotate cu creere raționabile și cu brațe muncitoare, cărora li s'a răpit dreptul sacru, inalienabil și etern, la *muncă*.

„Cu sudoarea frunței tale îți vei agonisi pâinea de toate zilele”. — a spus Dumnezeu lui Adam.

Și omului i s'a luat, în secolul al XX-lea, dreptul de a-și asuda fruntea sa prin muncă.

Vin apoi celelalte calamități: războaiele, — uciderea aproapelui de către deapropapele său, — când problemele politice și economice ar putea fi tranșate prin mijloace pașnice, fără încălcarea comandamentului divin al cincilea din decalog; urmează întregul cortegiu al păcatelor omenesti, unele sancționate de codurile penale, iar altele nesancționate decât de către conștiința umană și de către Providența Divină; urmează ilegalitățile de sus, vanitatea, îngâmfarea, trufia, invidia, lăcomia, abrutizarea maselor, exploatarea muncii omenesti și desconsiderarea celor mai elementare condiții de traiu și de muncă ale omului; urmează păcatele straturilor de jos, anarhia, lipsa respectului față de autoritatea religioasă și civilă, decăderea, mizeriile sociale, degenerarea sufletească și cea fizică.

Intreg acest conglomerat de păcate, de mizerii sociale, de plăgi, de conflicte politice, economice și sociale, este urmarea firească a nerespectării principiilor doctrinei creștine.

Pentru-că izvorul originar al tuturor relelor de pe pământ este desconsiderarea comandamentelor și principiilor pe cari ni le propo-

văduiește Biserica Creștină; maxima ei: „Fiilor, iubiți-vă unul pe altul”, sintetizează întreaga ei doctrină religioasă-morală, din care trebuie să se inspire ori-ce activitate omenească, fie ea politică, economică, socială, pedagogică, sau științifică, pentru-că postulatul ori-cărei științe: căutarea adevărului, este inspirat de iubirea de oameni, un adevăr științific servind interesele nu ale unui singur individ, ci promovând Binele întregii omeniri.

Omenirea are în față-i o lungă cale de străbătut, o cale presărată cu multe obstacole. Progresul omenirii este întemeiat pe desfășurarea tuturor forțelor ei și pe dezvoltarea activităților umane. Există atâtea terenuri de activitate, atâtea domenii, pe cari omenirea își va putea manifesta forțele sale creatoare. Există deasemenea și energiile omenești necesare, cari așteaptă numai să fie cizelate, dezvoltate, adaptate funcțiunii sociale respective.

Când există ogor, când nu lipsește nici

muncitorul, mai trebuie semănța. Semănța o vor oferi cuceririle minții omenești în domeniile tuturor manifestărilor spiritului omenească.

Mai este lipsă de raza de soare, care să germineze sămânța aruncată în ogor.

Aceasta rază de soare este doctrina credinței creștine.

Incumbă tuturor celor ce ocupă roluri conducătoare în hotărârea destinului omenirii, datoria de a se inspira din principiile acestei doctrine sublime, dacă doresc, ca activitatea lor să-și atingă ținta urmărită: fericirea generală și armonia socială.

Și incumbă fie-cărui membru al societății omenești, datoria să se nizuiască, ca fie-care act al vieții sale să fie străbătut de suflul credinței creștine, căci din conlucrarea activităților coordonate în spirit creștin va rezulta o societate omenească, ale cărei tendințe vor fi îndreptate spre Adevăr, Bine și Frumos.

Iuliu Boțan.

Emanciparea femeii prin creștinism

— Recunoștința și datoria ei —

A scoate o revistă, pentru a ridica nivelul moralității prin femei, moralizându-o întâi pe ea, este un gând acum împlinit și foarte bine venit. Într'adevăr, dela moralizarea femeii, va atârna, în mare măsură, sanarea omenirii întregi, de boala morală ce-o chinuiește.

Pentru a ajunge la acest rezultat însă, nu-i destul, cred eu, a scoate o revistă feminină, nici ca un număr ori cât de mare de femei și fete să o citească — poate din curiozitate sau pentru cultură — ci se recere, ca femeia să fie pe deplin convinsă, că are o datorie să lucreze, în direcția scopului pomenit. Iar pentruca de fapt să fie activă și nu pasivă, trebuie, ca aceasta convingere să fie întemeiată pe principii solide și mai ales pe gratitudine și influxul covârșitor ce-l are femeia în societatea omenească.

Femeia a fost ridicată, prin creștinism, dela acea stare dejositoare în care se găsea, la treapta socială egală cu a bărbatului. Prin urmare, un simț deosebit de recunoștință o obligă să lucreze astfel, încât spiritul creștinesc să fie tot mai viu în ea însăși — întocmindu-și toată viața conform principiilor moralei creștine — apoi să pătrundă tot mai adânc în cercul persoanelor, asupra cărora are înrăurire.

Într'adevăr, creștinismul propovăduind egalitatea dintre bărbat și femeie, a emancipat-o din starea de sclăvie în care zăcea înainte de Hristos. Orice om cult știe cum

era socotită femeia la păgâni. Era considerată ca o sclavă, asupra căreia bărbatul avea toate drepturile, ba și mai rău, era ca și un instrument de plăcere (animalică) a bărbatului. Creștinismul — cu toate că a păstrat ordinea ierarhică în familie, bărbatul fiind capul, iar femeia supusă bărbatului — a proclamat, că ambii au aceeași fire omenească, acelaș trup și suflet, aceeași destinație, aceleaș drepturi. Mai mult: a poruncit prin apostolul Pavel, că bărbatul așa trebuie să-și iubească soția cași pe sine. Astfel femeia a fost nobilitată și restabilită în drepturile sale firești. O amintim aceasta, ca să servească nu spre rușinare, ci spre un imbold, ca femeia să fie recunoscătoare față de creștinism într'un chip deosebit. Căci deși nu i s'au redat decât drepturile ce le avea — drepturi violate — totuș e un mare bine ce i s'a făcut. Gratitudinea nu-i oare o datorință elementară? Și cine nu se va arăta mulțumitor chiar și față de acela, care l'a ajutat să-și recâștige drepturile sale călcate de alții?

Femeia prin urmare are o datorință izvorâtă și din gratitudine, ca prin ea să se întroneze morala creștină în familie și prin familie în societate. Aceasta cu atât mai mult, cu cât influența ei este mai mare și mai hotărâtoare.

Cine ignorează influența covârșitoare a femeii întrucât e mamă sau soție? Nu-i oare mama aceea, care împreună cu lap-

RUGĂCIUNE.

Crăiasă alegându-te,
Ingenunchem, rugându-te.

Inalță-ne, ne mântuie

Din valul ce ne bântuie,

Fii scut de întărire

Și zid de mântuire,

Privirea-ți adorată

Asupra-ne coboară,

O, Maică preacurată

Și pururea fecioară,

Marie !

Noi, ce din mila Sfântului
Facem umbră pământului,
Rugămu-ne 'ndurărilor,
Luceafărului măririlor,
Ascultă-a noastre plângeri,
Regină peste ingeri,
Din neguri te arată,
Lumină dulce clară,
O, maică preacurată
Și pururea fecioară,

Marie !

MIHAIL EMINESCU.

tele, cu care-și hrănește odorul, strecoară așa zicând, în el cele dintâi îndrumări bune? Nu mama învață pe copilașul fraged să-și împreune mânuțele spre rugăciune? Nu ea-i istorisește despre Pruncuțul Isus născut în ieslea din Viflaim? Nu ea veghează asupra lui ziua și noaptea și — devenit mai mărișor — nu ea-i dă sfaturile cele mai bune? Iar pentru copil nu vor fi oare aceste amintirile cele mai fericite din viață? Cine nu-și amintește jingășiile și dragostea cu care mama-l îndruma la cele bune, ori de cuvintele dulci, ce i-le șoptea, ținându-l la sânul ei de mamă? Și acela care a ascultat-o nu-i va binecuvânta amintirea până la cele mai adânci bătrânețe? Sfântului Ludovic al IX. regele Franței, îi răsunară mereu în urechi și-l păzira de rău cuvintele mamei sale Bianca di Castiglia: „Dumnezeu știe cât te iubesc și totuși aș preferi să te văd mort în aceste brațe, decât să te pângărești cu un singur păcat de moarte. Zi deci cu mine aceste cuvinte: Isuse, mai bine să mor de mii de ori decât să cad în păcat.”

Intr'adevăr a descrie prin cuvinte influența mamei asupra copiilor, este cu neputință. Ce-ar fi dacă toate mamele ar sădi moralitatea în copiii lor din cea mai fragedă etate? — Am putea afirma cu toată siguranța, că nouăzeci de procente din oameni și-ar păstra moralitatea — cu toate influențele rele — ca cea mai scumpă moștenire primită dela mamele lor.

Apoi iarăși ce influență nu are femeia asupra soțului de căsătorie! Ori îl va ridica, ori îl va arunca în prăpastie, după

cum ea va fi călăuzită, sau nu, de principiile morale.

Pentruca de fapt să aibă influența binefăcătoare se recere, ca ea însaș să premeargă cu **pildă bună** atât copiilor, cât și soțului. Iată deci țânta fetelor, cari se pregătesc să întemeieze o familie: să-și însușască o viață morală adevărat creștinească dela care niciodată să nu se abată pentru nici un motiv din lume, ca prin acea viață morală, să reflecteze în jurul lor binefăcătoarele raze ale creștinismului.

Mult poate femeia, mult așteaptă dela ea mai ales generația de azi și mâine. Ape-lăm la conștiința ei și mai, ales la inima ei, atât de delicată din fire.

Dr. S. Chișiu.

Sursum corda!

— O răspântie. —

La răscruce: o epocă în amurg, o structură socială falimentată, un sistem în declin, depresiune pe toate fronturile vieții interne și externe, individuale și sociale, deziluzii, decepții, rătăcirii și dezastru... iată o serie de atribute ale înouratelor vremi de azi. Institutul suprem al Păcii, ține ședințe în acompaniamentul sinistru al războiului chino-japonez, Anglia constrânsă la războiul vama, Germania în fierbere, Briand, întruchiparea păcii, apus!

Incotro...?

Preconizez o convingere devenită cult: nici o soluție, nici un sistem nu poate decât să prelungească agonia, dacă acea soluție nu e inspirată, dacă acel sistem nu e con-

form cu preceptele eterne ale moralei și doctrinei lui Christ.

În sus inimile! Timpul a sosit. Crist ne cheamă la El, blând, bun, cu zâmbetul pe buze, Christ ne indică drumul: Veniți la Mine prin Mine! El nu ne vrea sclavi, El nu ne cere lacrimi, El ne cere iubire! El este iubire, iar iubirea nu cere decât iubire!

„Iubirea” aceasta a revelat-o Christ, aceasta e religia ce trebuie să se impună crepusculului nouilor vremi. Iar Sfânta secolului nostru, Terezia Pruncului Isus, a

fost trimisă, ca să precizeze orientarea noastră și să ridice iubirea la rangul de religie. Christ a fost cea mai înaltă dovadă a iubirii Părintelui nostru ceresc pentru noi! Sf. Terezia ne-a fixat modelul tinereții noastre.

Iar, Voi, aceloră căroră se adresează în special „Florile de crin”, Voi care ați avut primul rol întotdeauna în educație, mame, tinere, orientați-Vă și orientați pe cei ce sunt în mâinile Voastre spre chemarea vremii, spre Dumnezeu iubirii!

În sus inimile, spre adevărata lumină!

George Rednic.

Dans și dans.

Intreita primejdie a dansurilor moderne

Dansul în sine este o artă ritmică care are menirea de a exprima frumosul. Originea lui e în natura omului care prin aceasta își manifestă sentimentele de bucurie. Când o emoție puternică lovește coardele inimei, omul începe numai decât să-și exprime bucuria într'un limbaj ales. Dar de multe ori acest mijloc de exprimare nu-l mulțumește: atunci începe să cânte. Și dacă nu-l mulțumește nici acesta, atunci vezi că-ți gesticulează, că se mișcă în dreapta, în stânga, când mai repede, când mai domol: iată-l că dansează.

S'a constatat că pasiunea dansului e mai mare la popoarele primitive și că ea scade cu gradul de dezvoltare a culturii. Dupăcum mărturisesc misionarii, negri din Africa și cei de sub tropicii americani, dansează la cea mai mică emoție.

Dansul din firea sa (în sine) nu este rău, nu e condamnat, dar poate deveni de atare după împrejurări, după modul de a-l practica. „Choreae inter personas etiam diversi sexus, secundum se, seclusis pravis circumstantiis, zice sf. Alfons de Ligorio, non sunt illicitae. Ratio est, quia ex se sunt actus, non libidinis, sed laetitiae”. (Cfr: Theologia Moralis secundum doctrinam S. Alfonsi de Ligorio, auctore Jos. Aertnys. C. SS. R. Buscoduci 1920, tom II, pag. 219.)

La fel glăsuște și sf. Francisc de Sales: „Dansurile și balurile sunt bucurii indiferente din fire, însă după modul obișnuit, în care se fac aceste jocuri, sunt foarte dispuse și înclinate spre rău, așa dar sunt pline de pericol...”

„Îți vorbesc despre baluri, Filotee, ca medicii despre dovleci și ciuperci: cele mai bune nu valorează nimic, spun ei; iar eu îți spun că balurile cele mai bune nu sunt bune de loc.

„Ciupercile după Pliniu, fiind spongioase și poroase, atrag cu ușurință, orice infecție ce se află împrejurul lor, așa că fiind aproape de serpi, primesc veninul lor. Balurile, dansurile și alte întruniri nocturne asemănătoare, atrag de obicei, invidiile, batjocurile, iubirile nebune, și după cum dansurile deschid porii corpului

aceloră care le fac, tot așa deschid porii inimii, așa că, dacă vine un șarpe, să sufle la ureche o vorbă necuviincioasă, o lingușire, o mângăiere, sau, dacă vre-o viperă vine, să-ți arunce priviri de dragoste, inimile sunt foarte dispuse să se lase prinse și otrăvite”. (Cfr: Indrumare la viața evlavioasă de sf. Francisc de Sales, trad. românească, Iași — „Presa Bună” 1930, — pag. 242 și urm.)

Altecum se prezintă lucrurile când e vorba de *dansurile exotice sau moderne*.

Dansurile moderne sunt o serie de ponturi și figuri a căror menire e de a produce fricțiune voluptuoasă. Cuiburile din cari au eșit aceste preținse dansuri sunt cocioabele murdare ale negrilor de prin tufișurile Argentinei, Cubei și Braziliei. Acolo, aceste schilodiri servesc de „aperitiv la prostituție” dupăcum se exprimă domnii Jaquin și Champly în romanul lor „Ici l'on danse”. (Vezi mai multe în articolul meu publicat în „Cuvântul Adevărului” anul IX, No. 3, Maiu—Iunie 1931.)

Primejdia morală. Priviți mecanismul acestor dansuri! Priviți un tango, un fox-trot, o jăvă, sambă, o rumbă etc. Nu veți observa altceva decât atingeri și pipăituri necuviincioase; stringeri piept la piept, obraz la obraz, împletiri și strâmbări de picioare și alte multe gesturi pe cari nu le poți aminti între creștini. Gesturi, atingeri și îmbrățișări cari n'au alt scop decât excitarea simțurilor carnale: „oscula, tactus et amplexus ad veneream delectationem”. S'ar putea admite oare, ca gesturile acelea inexprimabile, pe cari le prescriu dansurile moderne să nu ducă la păcat? „Regiunile trupului” spune o celebritate a lumii medicale, Doctorul Pagès dela Paris, „cari se lipesc una de alta sunt de o extremă senzibilitate, pielea acolo este foarte fină și acopere mușchii pozițiunii și acțiunii sexuale. De unde, primejdia mișcării. De altcum contactul este urmat de o presiune puternică care este cu siguranță excitantul carnal cel mai puternic”. (Danseront-elles? Enquête sur les danses modernes, edit. J. Povolozky et Cie, 13, Rue Bonaparte, Paris, pag. 87—88.) În asemenea circumstanțe virtutea curăteniei dă faliment în măsură mai mare sau mai mică.

(Va urma).

Prof. Ioan Vultur.

VIATA

— Roman —

de Sabin G. Truția.

Tudor Desianu scutură cu un gest de nabab cenușa dela țigara de foi, pe o scrumieră de marmoră fixată în peretele tixit cu arme de vânătoare și oprindu-se brusc în fața tânărului, care răsfoia posomorit într'un album cu vederi din Veneția, îi zise:

— Da, Petrișor, trebuie să pleci. Nu uita, că România e țară agricolă, iar puținele fabrici ce le avem, sunt — cu excepția câtorva — în mâini streine. Ca român, cu greu vei putea să-ți găsești locul acela pe care îl meriți. Afirmatia mea e dovedită îndeajuns prin cele întâmplate recent. Ai cerut postul de șef la atelierul C.F.R. din T..., dar vezi... și postul acesta s'a conferit unui strein.

Motivul? ... foarte simplu: Individul căruia i s'a dat șefia, a făcut câțiva ani de praxă la o fabrică de locomotive din Germania.

Dacă vrei să-ți asiguri viitorul, e absolut necesar să pleci pe câțiva ani în streinătate. Asta va fi cea mai bună reclamă pentru cariera ta de inginer tehnic.

Un vechiu camarad al meu, — directorul unei fabrici de motoare din Viena, — îmi scrie, că e aplicat să-ți ofere un post, cu un salariu mult mai urcat decât acela pe care îl primești ca diurnist la C. F. R.

— Vă datorez multă recunoștință, d-le Desianu, răspunse tânărul inginer, dar sincer spunând, ceea ce îmi cereți e o surpriză pentru mine, fiindcă, la o eventuală plecare în streinătate, nu m'am cugetat nicicând serios. Postul de șef, — deși eram absolut sigur că se va conferi altuia, — l'am cerut, nu din ambiție, — cum cred unii, — ci, la stăruința dvs și altor binevoitori sinceri. Cu serviciul ce-l am, sânt pe deplin mulțumit; și îmi place să cred, că pentru asigurarea viitorului meu, nu e nevoie să pleci în streinătate. Cea mai bună reclamă, — socot eu, — nu e praxa câștigată în cutare oraș din apus, ci conștiințiozitatea în îndeplinirea datorințelor.

— Da, da, așa este, reluă Tudor Desianu, agitat, dar trebuie să pleci! altfel...

Petrișor îl privi nedumirit.

— Ce vreți să ziceți cu asta, d-le Desianu? Că îmi doriți binele, nu mă îndoiesc câtuși de puțin; nu înțeleg însă motivul pentru care stăruieți mereu să pleci în streinătate. Să mă iertați, dar am impresia că prezența mea vă servește spre greutate. Că pentru ce? ... nu pot să-mi explic. Poate ... v'am greșit ceva, fără să-mi dau seama. Dar, dacă v'am pricinuit vre-o supărare, vă rog să-mi spuneți fără înconjur, căci ar fi grozav să-mi petrec zilele în nedumerire.

Tudor Desianu ridică din umeri.

— Nu mi-ai greșit nimic, dragă Petrișor, dar, crede-mă, eram nevoit să te rog să pleci. Nădăjdiam că voi putea să te înduplec la asta, fără să-ți fac și alte des-tăinuiri.

Spuneai, că adevărata reclamă pentru a-ți asigura viitorul, nu e praxa câștigată în cutare oraș din streinătate, ci conștiințiozitatea în îndeplinirea datorințelor. În câțva, ai dreptate. Nu uita însă, că numele unui oraș din streinătate face mult. Azi totul se bazează pe reclamă.

Te-am sfătuit să pleci, pentru că ți-am dorit binele. Constat însă, că stăruințele mele sunt zadarnice și, astfel, vrând-nevrând, sânt nevoit să-ți tâlmăcesc și alte motive cari mă îndeamnă să te rog să pleci.

Poate îți voi pricinui durere prin vorbele ce-ți voi spune, dar n'am încotro. Și, în definitiv, decât să te las și pe mai departe în nedumerire, e mult mai bine dacă îți spun totul fără înconjur.

Află, dragul meu, că legătura de simpatie, prea intimă, între tine și fiică-mea, nu-mi convine de loc. Lumea vorbește tot mai stăruitor că sunteți logodiți în secret.

Cine a dat anză la astfel de vorbe, nu știu. Trebuie să se pună însă capăt palavrelor.

Am ținut și țin la tine, dar asta nu înseamnă să-mi fii și ginere. Fără îndoială, ești băiat foarte bun, Marcela însă nu e pentru tine și nici tu pentru ea. Că o iubești, sânt convins despre asta, dar ochii cari nu se văd se uită ușor. Poate ... și Marcela te iubește; are să uite însă și ea. Ș'apoi, iubirea și fericirea casnică sunt departe una de alta, ca cerul de pământ. Afirmând-o asta, poate greșesc, dar vezi ... fiecare om își are părerile lui.

Dacă vei pleca în streinătate, se vor termina și poveștile cari mă enervează; și, pe când te vei reîntoarce în țară, Marcela va fi măritată.

Petrișor păli.

— Va să zică, acesta e motivul pentru care stăruiați să pleci?

— Motivul este că vă doresc fericirea.

— Și credeți că plecarea mea îi va aduce Marcellei fericirea.

— Da, dragul meu, despre asta sânt sigur.

— N'aș crede, d-le Desianu, spuse Petrișor, cu un zâmbet trist. Dar fie! Prezența mea a devenit de prisos; și decât să vă stau în cale, e mult mai bine dacă plec. Am iubit-o pe Marcela cu sinceritate și credeam într-o vreme că ... Dar s'a sfârșit. Povestea e terminată, iar dvs, d-le Desianu, nu mai aveți altceva de făcut, decât să trageți cortina. Nu credeam că sfârșitul va fi atât de tragic, căci de știam ... aș fi plecat de mult.

— Va să zică, te-ai decis?

— Plec!

— Spre Viena?

— Nu, d-le Desianu; vreau să-mi croiesc singur viitorul.

— Faci rău, Petrișor. Cu greu vei putea găsi un post atât de bun ca acela pe care ți-l'am câștigat eu.

— Nu vă îngrijiți pentru mine, d-le Desianu, căci nu pierd românul.

— Fă cum vrei, dragul meu, dar înainte de-a ne despărți, te rog să-i scrii Marcellei câteva șire.

— Ce aș putea să-i scriu? că plec? Asta o va afla și fără să-i scriu.

— Scrisoarea am ticluit-o eu și nu restează decât s'o decopiezi; iată, citește-o ...

— Mda ... făcu Petrișor, apoi zâmbi în silă.

— E bine și cum a-ți ticluit-o dvs, dar vă rog, ca măcar în corespondență să-mi dați deplină libertate.

— Fie, dar să nu schimbi în-telesul scrisorii.

Petrișor privi o vreme în gol, posomorit, apoi scris:

Dragă Marcela,

Pe când te vei reîntoarce din excursie acasă, prietenul și tovarășul jocurilor tale din copilărie, va fi plecat departe. Nu știu când ne vom revedea. Peste un an, peste doi, sau poate... niciodată.

Petrișor.

Așeză scrisoarea în plic și, ridicându-și spre Desianu privirea împaiangenită, întrebă:

— Mai aveți să-mi cereți ceva?

— Nu, Petrișor, dar totuș, te rog să nu te superi pe mine.

— N'am dreptul să mă supăr, dle Desianu. Că mă doare această despărțire atât de neașteptată, ar fi de prisos să spun. Dar poate aveți dreptate. E mai bine dacă plec. Și voi pleca cât mai în

grabă, ducând în sufletul meu un singur dor: ca aceasta plecare să-i aducă Marceliei deplină fericire.

Tudor Desianu îi întinse mâna.
— Adio, Petrișor.

— Rămâneți cu bine, dle Desianu, șopti el, cu buzele în tremur și, apăsându-și bărbia în piept, porni cu pași șovăitori spre ușă.

(Va urma).

„LĂUDAT SĂ FIE ISUS“

Sunt aproape două mii de ani de când Fiul lui Dumnezeu — a doua Persoană dumnezeiască — „s'a intrupat dela Spiritul sfânt și din Maria Fecioară". Două mii de ani de când s'a născut în peștera din Vifleim, de când și-a început opera Sa de mântuire a neamului omenesc, de când a pățimit și de când s'a restignit pe cruce...

„Isus ne-a iubit însă cu o dragoste divină...

Intruparea, nașterea, apostolatul, patimile, crucea, moartea și învierea i-s-au părut dovezi insuficiente ale dragostei Sale și a inventat o dovadă *specială* și *unică* a iubirii: sf. Euharistie...

În sf. Euharistie, El ne-a dat mai mult decât plenitudinea darurilor Sale, ni-s'a dat pe Sine; Autorul tuturor darurilor, ca să fie nutremânt sufletului și povătuitor vieții noastre spirituale.

Din Tabernacolul îndurărilor, El revarsă peste oameni potop de iubire... Îi chiamă pe toți la Sine și îndeosebi celor năpăstuiți le zice: veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi ușura...

O, cât belșug de haruri se coboară peste noi prin adorație, prin împărtășire, ori prin reînvierea jertfiei Sale de pe cruce: sf. Liturgie!

Dela începutul începutului, de pe când era — încă din veci — în sinul Tatălui până la intrupare, dela naștere până la moarte și după moarte până la înviere și până în eternitate, toate acțiunile Lui n'au fost decât o continuă manifestare a vecinice și nemărginitei Sale iubiri. *Doar Dumnezeu dragoste este!*

Și pentru atâtea dovezi — așa de grăitoare — ale dragostei

Sale, noi oare cu ce îi suntem datori?

Cu iubire.

Isus ne-a adus din cer legea și a predicat evanghelia iubirii. El ne-a dat iubire și Inima Lui „arde de iubire și de dorul de a fi iubită”.

„Mamele să-și crească fiii în frica lui Dumnezeu, dar mai ales în iubirea Lui, fetele — prin cuvânt și faptă — să-și îndemne prietenele, surorile, frații la supunere, ascultare și la o viață creștinească, iar educatoarele au datoria de conștiință, ca în inimile tinerelor vlăstare, ce le sunt încredințate, să sădească iubirea lui Isus și floarea moralei creștine. Numai aceasta muncă este cu adevărat constructivă și numai astfel femeia va face un serviciu real Patriei și o va feri de desagregare și prăbușire...

*

Mărire și laudă lui Isus, pentru că din nimica ne-a adus la viață și pentru că ne-a renăscut prin sf. botez la o altă viață: spirituală. Mărit să fie Isus, că a întemeiat Biserica, pentru că să ne arate calea ce duce spre cer. Lăudat să fie în veci, pentru că ne-a lăsat sfintele sacramente și sacramentale, ca prin ele să ajungem la sfîntenie, la desăvârșire. Lăudat să fie Isus pentru că ne-a dat aceasta sfântă lege: a iubirii și lăudat să fie în vecii vecilor pentru toate câte ne-a făcut și ne-a dat nouă!

Lăudat să fie Isus!

Gândul și dorul acesta să ne însoțească pretutindeni, să-l purtăm pururea în inimile noastre și să nu încetăm a-l rosti cu buzele noastre. În rugăciuni și-n lucru și în toată viața noastră, lăudat să fie Isus.

Amorțit pentru o clipă — salutul acesta — va trebui să reinvieze. De-acum, când ne vom întâlni unul cu altul — prieteni ori cunoscuți, dar mai ales când ne vom întâlni cu preoți — banalul „bună ziua” va fi înlocuit cu creștinescul: Lăudat să fie Isus!

E vrednic Isus de aceasta atenție și o așteaptă. Cine se va rușina de El ori cine-i va contesta acest drept sacru care-i compete?

Voi, fii și fiice iubitoare, pline de adevărată recunoștință față de Isus-Dumnezeu, faceți prin rugăciuni, vorbe și fapte, ca pretutindeni să se generalizeze și să răsune cât mai curând salutul: **Lăudat să fie Isus — în vecii vecilor!**

P. Teofil A. Bălibanu.

BIBLIOGRAFIE

Papucii lui Mahmud,
roman de Gala Galaction.

Iată o producție literară menită, ca în vălmășagul frământărilor zilnice, să ne cauzeze momente de sănătoase distracții sufletești. Iată un scriitor, care prin romanul său nu vrea a corupe tineretul, nici vrea a-i spoi sufletul cu cele mai negre și diavolești culori, precum vreau majoritatea scriitorilor, ori preținșilor scriitori și romancieri. Păr. Gala Galaction ne arată, că se poate face literatură, și se pot scrie romane fără să faci descrierea (ori poate, chiar apologia) amorurilor libere, a intrigilor și a vițurilor multe și variate; cu alte cuvinte ne arată, că „literatura” și „morală” sunt noțiuni cari nu numai că nu se exclud, ci foarte ușor se pot complecta și și ajuta reciproc. Romanul Păr. Gala Galaction are la bază cel mai sublim precept: iubirea lui Dumnezeu și-a aproapelui. În Savu-pantofarul, autorul ne înfățișează un model de conștiință creștinească. Savu ucide un ture, pe Mahmud, pe când era beat însă. Pentru acest păcat, conștiința îl muștră așa de puternic, încât își ispășește păcatul toată viața. Canonul pe care l-a primit în mărturisire, de a face papuci pentru cei lipsiți, îl face din convingere și din iubirea față de aproapele și mai ales față de Dumnezeu. Cu un cuvânt Păr. Gala Galaction, în romanul său „Papucii lui Mahmud” are tendințe fatis moralizatoare. E o carte literară foarte bună pentru toți și mai ales pentru tineret. Este buchetul celor mai nobile sentimente ce merită câștigat.

Povestiri morale.

Până vom veni cu precizări mai amănunțite, recomandăm stăruitor, toate broșurile și cărțile, apărute în biblioteca „Presa Bună”. Iași, str. Ștefan cel Mare 56.

Emilia.

Pagina congreganistei*

Flori de crin.

Dictonul: „nimica nou sub soare“ este dovada rușinoasă a împotrivirii noastre cu Adevărul etern.

Dulcele Isus deodată cu rescumpărarea neamului omenesc din robia diavolului, ne-a îmbrăcat în haina dreptății și pe toți, cari cred întru Dânsul, i-a ridicat la demnitatea de fii ai Săi și i-a unit întru o singură Societate divină, care mai strălucit decât soarele luminează cărarușa ce duce spre Acela, care este Adevărul, Calea și Viața.

Sângele din grădina Ghetsimani și cel scurs pe urma bătailor sălbatice și a res-tignirii Sale pe lemnul crucii, a înmuiat pământul și l-a prefăcut iarăși în paradis și strat de fericire, loc sfânt de petrecere pregătitoare pentru viața de veci. Ne-a înouit sub soare.

Diavolul însă nu doarme. Precum lui Isus, așa și nouă, ne arată bogățiile ade-menitoare ale lumii. Iar noi? Călcăm cu îndărătnicie pământul stropit și binecu-vântat cu Sângele preasfânt al lui Hristos-Dumnezeu. Ii nesocotim darul ceresc și urmăim făgăduinței celui mincinos. Nimica nou sub soare.

Să nu ne amăgim! Răscumpărarea neamului omenesc s-a făcut. Împărăția lui Dumnezeu s-a întemeiat și domnește de-asupra noastră. Ea se întinde peste tot pământul, asupra tuturor popoarelor, cu raze luminoase și cu nesfârșite bogății cerești. Nu i-se închină toată suflarea ome-nească? Chiar dintre fiii Bisericii Sale mulți sunt preocupați de făgăduințele inimelor împietrite în dragostea vieții pămînt-ești? Împărăția lui Dumnezeu stăpânește și în ceriu și pe pământ! Stăpânește cu blândețe și cu milă și asupra acelor cari îi calcă poruncile, ori chiar trec peste în-grădirile ei. Harul ceresc stă gata să ne lumineze și să ne adape din izvorul deschis cu piroanele și cu sulița fărădelegilor noastre, în Corpul preasfânt al dulcelui Isus. Pe toți ne-a răscumpărat, pe toți ne cheamă la Sine.

Flori de crin sădește în familiile noastre, pe cari noi nu le prețuim în lu-mină cerească, ci adeseori le preschimbăm

* La aceasta rubrică vom publica lucrări de ale tinerelor congreganiste, ori lucrări cari în vre-o formă privesc pe membrele reuniunilor mariane.

în obiecte de desfătare, în târg rușinos.

La Voi mă gândesc scumpe Fiice ale Maicii Domnului, adunate în mănunchiuri de crin, în Congregații mariane, pentru cul-tul Inimei lui Isus și pentru cinstirea Prea-curatei Fecioare Născătoare de Dumne-zeu, cu hotărîrea de a urma Preacurate Fecioare în umilință, în curățenie, în su-ferință, ca și în iubirea înflăcărată către dulcele nostru Isus.

Scântei sunteți din focul dragostei dul-celui nostru Rescumpărător, cari ar trebui să luminați întunericul caselor familiare și să aprindeți lumina cerească în inimile împietrite.

O, dacă Părinții voștri purtați de va-lurile vieții cu ochi fără vedere, ar ști să vă prețuiască inocența și îndemnul inime-lor voastre spre dulcele Isus, dacă ar cu-noaște harul ceresc scoborit asupra voastră și dacă voi încă ați rămânea statornice în dragostea lui Dumnezeu, — **Flori de crin — totul ar fi nou sub soare.**

Emil Bran.

Ce-ar face Isus?

Isus-Dumnezeu a murit pe cruce pentru mântuirea neamului omenesc. Ne întrebăm totuși că penitruce nu se mântuiesc toți oamenii? Pentruce? Pentrucă 1) nu toți cred tot ce a descoperit Dumnezeu, 2) nu toți împlinesc toate poruncile Lui, 3) nu toți se folosesc de mijloacele darului — sfintele taine. — Sunt cari spun, că e greu să ne mântuim, deși, în realitate este foarte ușor. Tuturora — cari vreau să se mântuiască — le voi da un sfat, dacă nu se vor supăra. Sfatul meu este următorul: *fiecare înainte de-a face vre-un lucru, să-și pună întrebarea: ce-ar face Isus (dacă ar fi în locul meu)?* Și ceea ce ne va răspunde glasul conștiinței, care este glasul lui Dumnezeu, aceea să facem.

Să ne gândim numai la vre-un politician „vinovat“, care cine știe câte lacrimi a stors din ochii bieților contribuabili prin manoperile sale - murdare — de îmbogățire, la vre-un anarhist sau și ceilalți indivizi — membrii ai vre-unei so-cietăți secrete(?) — cari subsapă temeliile socie-tății umane, ori la vre-un desfrânat, care nu știe altceva decât să se tăvălească în noroiul fărăde-legilor, trăgând după sine cine știe câte suflete în peire, da, să ne gândim cât de îmbelsugate ar fi roadele, dacă acești — și alți — indivizi, ar pune în aplicare sfatul pomenit!

Așa dar fiecare lucru îl vom începe cu: *ce-ar face Isus?* iar glasul conștiinței totdeauna ne va arăta calea. Cu cât ni se va părea mai greu la început, cu atât va fi mai mare meritul în fața lui Dumnezeu și va crește mulțumirea noastră sufletească.

Florica Sabadășiu.

(N. Iorga).

RĂSPUNSURI.

(La rubrica aceasta vom da răspunsuri celor ce ne vor cere, în chestiuni cari privesc mai ales viața religioasă. Ori ce abonat ori cititor al nostru, poate să se pună întrebări sau să ceară sfaturi, numai că întrebările să fie clare (nici prea lungi nici prea scurte). Răspunsul se va da în ordinea primirii corespondenței. Să nu se trimită scrisori anonime. În scrisori totdeauna să se menționeze și numele sub care voi ști să primească răspunsul. Acesta poate fi și pseudonim. Scrisorile ce ni se trimit să fie bine și legal timbrate. Suntem mai bucuroși a da răspunsuri celor ce cer lămuriri pentru o viață practică evlavioasă.)

1 Lăudat să fie Isus! Da, la încheierea revistei am aflat și noi de ordinul... prin care copiii de școală li-se impune salutul „bună ziua“ sub pretextul (!) că este mai românesc (?) decât: „lăudat să fie Isus“ bineînțeles. O fi acesta un ordin nesocotit ori premeditat, nu știm. Un lucru știm, că se interpretează drept începutul luptei fățișe a... împotriva lui Isus. Dacă este așa, ne aducem aminte, că se calcă în picioare deviza țării: Nihil sine Deo, pe care se bazează „Constituția“, iar pe aceasta, legile țării. Și când „cei mari“ calcă în picioare „temelia“ constituției și a legilor țării, cine va putea opri pe „cei mici“ să calce în picioare legile și Constituția țării, cu alte cuvinte cine va putea opri poporul dela „anarhie“?... Ne place a crede, că ordinul n'a fost premeditat, ci a fost o simplă „gafă“ (cași care s'au mai făcut!) și încurând se va îndrepta. — În tot cazul, **preoții** au datoria, ca în viitor mai mult să stăruie, ca toți copiii (ba chiar și bătrânii!) să salute cu salutul creștinesc și **ROMÂNESC**: „lăudat să fie Isus“. Aceasta chiar și în cazul, că — de mânie — vor turba toți diavolii din iad!

2. Mai multora. Din lipsă de spațiu — deși acest număr l-am dat în 20 pagini — nu putem publica alte răspunsuri până în numărul viitor.

MAMELOR,

Dacă vreți, ca voi să puteți da o educație bună copiilor voștri, dacă vreți să dați o hrană sănătoasă pentru sufletul fetelor voastre, **abonați-Vă la revista feminină literară-religioasă**:

„FLORI DE CRIN“.
Conținut garantat moral.

Posta Redacției:

— **Tuturor preestimaților și iubitorilor colaboratori, abonați, cititori și prieteni, le dorim din inimă sărbători vesale și le zicem cu drag: HRISTOS A INVIAT!**

— La încheierea revistei chiar, am primit mai multe manuscrise. Regretăm f. mult, că nu au putut apărea în numărul acesta. Sperăm însă, că în numărul viitor le vom putea publica pe toate. De altfel sincere mulțumiri tuturor. Așteptăm și în viitor colaborarea Domniilor Voastre.

— **Colaboratorilor mai tineri** le spunem și îi rugăm prietenește, ca manuscrisele să fie scrise pe o singură pagină a hârtiei, și în cadrele posibilității, legibili. În general, preferim și noi, (și credem că și cititorii) articole scurte și concise, deoarece sunt mai sugestive și duc mai curând la hotărâri bune. Când voiți ca bucată să apară într'un număr oarecare, vă rugăm să ne trimiteți manuscrisul cu cel puțin 2 săptămâni înainte de data apariției revistei.

— **L. P. Monor.** Nu te descuraja. Va ajuta Bunul Dumnezeu. Iar dacă nici cum nu ai putut — deși ai voit din inimă — îți zic: și a voi este destul. Dumnezeu ți-a văzut gândul și silința. Noi să ne facem datoria din iubire față de Dumnezeu, indiferent că oamenii ne aprobă și urmează, ori răd, ba poate ne chiar boicotează.

— **Celor ce ne-au scris, oameni mari și mici, cari au avut cuvinte de îmbărbătare și adeziune la acțiunea noastră, le mulțumim din toată inima și-i asigurăm de adâncă noastră recunoștință. Bunul Dumnezeu să le răsplătească!**

Posta Administrației

— În acoperirea cheltuelilor de propagandă și de tipărire a numărului prezent au contribuit:

Reuniunea Femeilor Române Sălăjene, cu — — — 2000 lei.

Reuniunea Mariană „Imaculata Concepție“ a elevelor — 2000 lei.

Cornelia Petrișin, prof. 500 „

Dr. Ionel Pop, avocat 500 „

P. Teofil A. Bălibanu 500 „

— Păstrăm cea mai pioasă recunoștință bunului român și creștin: **Dr. Iuliu Chișiu**, avocat în Mărghița, trecut la cele vecinice în 25 Febr. a. c., care înainte de moarte, a dat revistei frumoșica sumă de — — 3000 lei.

Numărul 2 va fi tipărit deci pe spesele lui, în aceasta sumă. Vom reveni.

— Mulțumim din inimă **Reverendisimului Părinte Arhidiacon-Protopop Antoniu Bălibanu**, care cu toată criza în care se sbat azi mai ales preoții, s'a angajat, că va suporta cheltuelile de tipar ale numărului 3 (trei). A și anticipat până în prezent, suma de 1000 lei.

— **Abonamente de încurajare: Societatea de lectură „Inocențiu Micu Clain“ Blaj** — — 300 lei.

— Mulțumim din inimă. —

— **Di Pământ Vasile**, plut. Sibiu, și-a răscumpărat abonamentul cu 200 lei.

— În abonament, am primit următoarele sume: **Prot. Ștefan Bușită** 120, **Prof. Domenic Radu** 120, **Dna Cornelia Pop** 120, **Dș. Felicia Pop** 120, **Di Iosif Țalvariu** 120, **Dș. Elena Orlea-Dandea** 120, **Dș. Elena Tătar** 120, **Dș. Ana Caba** 120, **Dș. Elisabeta Drăgan** 100, **Dș. Elena și Viorica Terdic** 100, **Dș. Maria Zaha** 90, **Dș. Emilia Caba** 60, **Dș. Adriana Nuțiu** 50, **Dș. Luiza Covaciu** 50, **Dș. Ana Dan** 50, **Dș. Elisabeta Ciurdărean** 50, **Dș. Emilia Crișan** 40, **Dș. Elena Muntean** 30, **Dș. Rafila Hevelea** 30, **Dș. Luiza Reskovits** 30, **Dș. Reghina Morariu** 30, **Dș. Ana Bărnuțiu** 20.

Tuturor le mulțumim din inimă și mai ales celor două reuniuni, cari au dat câte 2000, în cheltueli pentru numărul prim.

— **Sincere mulțumiri** Păr. Prot. Bușita, și altor preoți, profesori, prieteni și cunoscuți, cari înțelegând necesitatea unei astfel de reviste, au făcut o prețioasă propagandă între cunoscuți.

— De asemenea mulțumim sincer **P. On. Redacției**, cari în coloanele lor, au avut cuvinte bune și de încurajare. Vom reveni.

— **Mai multor oameni de inimă.** Din mai multe părți având asigurări, că în cel mai scurt timp vom primi donații frumoase pentru revistă, — între cari și dela **Domnul Ministru Dr. Valer Pop**, **Di Dr. Ioan Dumbrăvicesanu**, **Prefectura Județului** etc. — și pe aceasta cale, aducem anticipat mulțumirile noastre sincere. **Bunul Dumnezeu să le răsplătească însuși tuturor.**

Iubiților noștri abonați și cititori. Pe cei, cari până în prezent nu s'au abonat în scris — prin postă ori listă de abonament — îi rugăm, ca imediat (prin o carte postală) să ceară înscrierea lor în rândul abonaților. Aceasta, pentru ca să știm, că în câte exemplare să tipărim nrul următor. Cari nu pot achita abonamentul, să menționeze în scrisoare și data, cam pe când cred, că vor putea achita.

Tuturora le cerem propagandă.